

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Festivals de música d'estiu | Quin goig, posar-me un polo, un fulard, un perfum i anar a un o altre festival d'estiu! N'hi ha per a tots els gustos, encara que potser no per a tots els públics. No són tots iguals, però tampoc són tan diferents. Els nostres: el de la Porta Ferrada a Sant Feliu, el dels Jardins de Cap Roig a Calella i el de Músiques a Torroella. Lou Reed, Leonard Cohen i Joaquín Achúcarro en són respectivament les estrelles més fulgurants. «Dinosaures, elefants i algun colibrí. És clar que són dinosaures, elefants i colibrís prestigiatos, com no podia ser d'una altra forma. Alternatius? Au va, home! Fuig!». Així ho critiquen alguns. D'altres n'avalen el format, al·lucinat de poder tenir al davant personatges històrics, si no mítics, de la música. Al preu que sigui, això sí. Si hem de tenir el Cristiano Ronaldo del pop, del jazz o del cant clàssic, que vingui, que aquí estem. Res a dir. La cultura esdevé central en l'àmbit turístic i de la promoció ciutadana i això està molt i molt bé. O molt millor que altres coses. Millor aquests planetes esplèndids i lluents que no pas l'*after hours* a preus irrisoris, per exemple.

Intertourdansa | A preu de pedrera barcelonista, les ballarines i ballarins de l'Intertourdansa vénen a l'Empordanet, ballen i xalen. I ens fan xalar. Vénen de lluny: dels Estats Units, d'Espanya, d'Ho-

landa, de Corea, de Taiwan... És una iniciativa única que ajunta dansa i patrimoni cultural. Busquen escenaris que provoquin certa interacció entre l'activitat i la ubicació. Dansen a la Porta Ferrada de Sant Feliu, a la plaça dels Comtes d'Empúries de Belcaire, al pati de les Escoles de Begur, a la plaça del Castell de Peratallada, a la Placeta de Verges, a la plaça de Can Mario de Palafrugell, a Mont-ras, a Calonge, la Tallada, Tor, Gualta, Platja d'Aro, Cruïlles i Santa Cristina: espais de bellesa antiga interpretats dessota la llum nova d'uns gestos bells i allà insòlits. És una iniciativa que ha recollit el Consell Comarcal del Baix Empordà i que ha proposat a diversos municipis, catorze dels quals s'han compromès amb la idea. De fet, és una activitat que s'adiu d'allò més amb l'essència íntima de la comarca: la tradició d'un patrimoni que ve de segles i més segles, conjugat amb el cosmopolitisme més actual. No sé si som així o si només pretenem ser-ho. Però aquest és un camí. Segur. També.

Les Formigues, una altra vegada | Darrerament, les Formigues són notícia. Les pugnes entre els pobles que les reclamen han omplert línies i més línies a la premsa. Els germans sempre es ballen, tot i que s'estimen: combats muts o cridaners que es reparteixen aquí uns esculls, allà unes feixes. Ara de les illes en fan una reserva marina, però diferent. Vull dir que no serà integral en la seva totalitat, i això la fa diferent de la resta. De moment, n'han especificat els límits: el litoral de Palafrugell, Palamós i Calonge. A partir d'aquí, el setembre vindrà el més difícil, la negociació dels usos, amb tots els sectors implicats. És molt complex combinar la realitat vital del nostre àmbit social amb el proteccionisme ecològic. Sempre és el mateix: voldríem ser una cosa, però en realitat en som una altra. I més ara a l'estiu.

LA GARROTXA

joan sala

.PNRM, el festival d'allò altre | Ja s'ha celebrat la vuitena edició de PaNoRaMa, que, com es va constatar des de la primera ocasió, resulta ser un conjunt de propostes escèniques innovadores i, sovint, arriscades. No oblidem que fa vuit anys va néixer com una iniciativa atrevida, temerària, sense cap altre precedent al país. Va néixer per donar cabuda a les arts escèniques més innovadores, transgressores i experimentals, de gèneres diversos, preferentment els emergents i els més indisiplinats, amb tot el risc que això comporta. El festival ha volgut obrir les portes als creadors contemporanis oferint-los eines i espais per desenvolupar el seu treball, moltes vegades inclassificable, on es barreja dansa, música, noves tecnologies, arts escèniques... Ha esdevingut efectivament una opció creativa i alternativa a la comercialitat i al poc risc, com figura entre els seus objectius.

El projecte va tenir des de l'inici una bona acollida, i en cada edició s'han anat introduint noves propostes, com la voluntat de vincular l'espai físic on es produeix, Olot i els seus entorns, amb la creació contemporània: d'aquí el títol «El lloc on visc», que des de 2007 acompanya PNRM, que, tal com es presenta, «no és un altre festival, és el festival d'allò altre».

Però l'èxit que ha aconseguit no s'entendria sense l'activitat que es porta a terme durant tot l'any a través del

MARTÍ ARTALEJO

DANIEL LAGARTO

LaborActori –que va néixer de la fusió de l'Aula i els Tallers de Teatre i el projecte de producció Olot a Escena–, la programació de la LAP, sigla de L'Altra Programació –on es representen obres fora dels circuits habituals i interpretades sovint per no professionals– i la beca La Incubadora, adreçada a la nova creació que no troba el seu espai en altres convocatòries, per ajudar els projectes seleccionats a esdevenir una realitat i poder entrar, finalment, als circuits de difusió; actualment és una de les beques de més prestigi, i reconeguda en amplis entorns teatrals.

PNRM aplega en cada edició més professionals i programadors que vénen a veure les propostes i estrenes, i esdevé així una de les poques plataformes d'aquest tipus que hi ha en tot l'àmbit estatal.

Es restaura el Sant Sepulcre de Palera | D'aspectes de cultura contemporània passem a comentar una restauració. Un dels monuments romànics més interessants de la Garrotxa és el Sant Sepulcre de Palera, dins el municipi de Beuda, que gaudia d'indulgències similars a les obtingudes a Terra Santa, el que significà que es convertís, en altres moments, en un centre de viú pelegrinatge. Ara la Generalitat, la Diputació i l'Ajuntament han endegat un projecte de restauració del monument, del qual només resten l'església basilical i, dins el conjunt monàstic i en diversos estats de conservació, parts de l'ala

de llevant i de la de migjorn. L'església, però, va patir unes desencertades obres de restauració durant els primers anys de la dècada dels seixanta que destruïren una galilea romànica. Les obres que ara s'iniciaran poden servir per aclarir diversos interrogants de les dependències monacals, concebudes al voltant d'un claustre que no se sap si es va arribar a construir. Desitgem que la nova intervenció ens faci oblidar el mal record d'altres d'anteriors.

Un projecte cultural transfronterer

| Aquesta vegada només parlem de temes culturals, que ha estat el més rellevant d'aquest lapse de temps. Olot forma part del projecte de cooperació cultural transfronterer europeu Ciutats 3.0, junt amb Osca i la població francesa Tournefeuille. Totes tres ciutats rebran una inversió d'1,9 milions d'euros durant tres anys, fins al 2011, per desenvolupar projectes artístics, i es facilitarà la mobilitat pels tres territoris. Es vol reforçar el paper de les ciutats com a pol d'atracció tot potenciant la descentralització territorial, portant l'art a l'espai públic de les ciutats i obrint-les al món. Les línies de treball són les arts visuals contemporànies, multimèdia, la música barroca, la dansa urbana, l'art al carrer, la comunicació, la transferència de bones pràctiques, la història comuna i les llengües. Es prioritzaran els projectes pensats per a Ciutats 3.0 que integren agents de les tres ciutats, que siguin realitzables en els tres territoris, que ajudin a captar nous públics i que fomentin la participació ciutadana. S'ha fet una crida als creadors de la comarca per tal que presentin projectes artístics, els quals podran ser subvencionats amb els 212.000 € que anualment rebrà cada una de les ciutats. Esperem que s'utilitzin convenientment. És tota una oportunitat de bon aprofitar.

EL GIRONÈS

dani vivern

D'aquesta aigua no en beuré | Barcelona deixarà –sembla– d'endur-se un percentatge exagerat d'aigua del Ter, i aquest riu recuperarà bona part del seu cabal. L'empresa Aigües del Ter Llobregat, l'Agència Catalana de l'Aigua i tants com n'hi ha han deixat de fer-se el boig per no passar l'aigua, i a partir d'ara i fins al 2015 es produirà un retorn progressiu als cabals marcats per la normativa aprovada el maig de 1959. No cal reflexionar-hi gaire per adonar-se que alguna cosa fa aigües en aquest país tan democràtic si han hagut de passar 50 anys perquè es compleixi una llei aprovada pel franquisme però que tenia més seny que totes les improvisacions, fuites de cabal, elucubracions teòriques i altres galindaines que les terres del Ter han hagut de suportar. Francesc Ferrer va insistir molt perquè es complís la llei. Però aquest país, avesat a prescindir de tota norma, és com si sentís ploure.

Bé, ja tenim el Ter en vies de solució. Però, i l'Onyar? ¿Cal suposar que continuarem tenint un riu amb un cabal ridícul gairebé sempre, menys quan la crescuda del Ter per una llevantada en faci retrocedir les aigües? ¿O seria ja hora de deixar-se de tanta ecologia recreativa i fixar-se en com funcionava el sistema hídric al Gironès fa uns segles, quan l'estany de Sils regulava natural-

